

SZERESS és NEVESS!

Beverly Barton

Igaztalan vádak..... 3

Jennifer Greene

Bármilyen áron 93

Christine Rimmer

Neveletlenek..... 175

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételt készíteni és mindenfajta információtaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictionally, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Beverly Beaver, 1997 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A Bianca 126. eredeti címe: *A Man Like Morgan Kane* (Silhouette, Intimate Moments)

Magyarra fordította: Kis Z. Margit

© Jennifer Greene, 1995 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A Bianca 150. eredeti címe: *Single Dad* (Silhouette, Desire)

Magyarra fordította: Lázár Emőke

© Christine Rimmer, 2001 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

A Bianca 162. eredeti címe: *The Tycoon's Instant Daughter* (Silhouette, Special Edition)

Magyarra fordította: Németi Anita

• Kép: iStockphoto
ISBN 978-963-407-094-8
HU ISSN 1787-0216

A Tiffany Szeress és nevs! a Harlequin Magyarország Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konzern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sárasi Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@charlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu
A Harlequin Magyarország Kft. szerelmesregény-sorozatai:

Júlia

ROMANA

Szívhang

TIFFANY

BIANCA

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtveny pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* Harlequin Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 501003
- *Nyomtatás időpontja:* 2015/32.
- *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

Beverly Barton

Igaztalan vádak

***M**organ az anyja kérésére elvállal egy különös megbízatást: testőre lesz volt barátnőjének, Bethanynek, akinek az élete veszélyben van. A lányt egy híres tévésztár meggyilkolásával vádolják, s a fanatikus rajongók már többször az életére törtek. Morgan és Bethany kapcsolata kezdettől fogva feszült, mert a lányt nagyon megrázta, amikor tizenhat évvel korábban Morgan eltűnt. A férfi nem is tud róla, hogy gyermekük született...*

ELŐHANG

– Mondd meg a barátnődnek, hogy várjon odakint! – sziszegte Bethany Wyndham, és gyűlölködve meredt a mostohaapjára. Az asszony alig tudta mérsékelni magát, ökölbe szorított kezén a köröm a tenyerébe vájódott.

Jimmy Farraday hatvankét éves, magas, jó alakú, acélszürke hajú, sötét-kék szemű férfi volt. Gúnyos mosollyal lefejtette nyakából egy bögyös vörös nőcske karját, majd letörölte szájáról a rikítóan vörös rúzszt.

– Félreérted a helyzetet, Bethany – közölte nyeglén.

– Mindig ezt mondod, Jimmy.

A konzervatív gondolkodású Birminghamben Jimmy nagy közkedveltségnek örvendett. Az emberek szerették és tisztelték a megnyerő modorú tévésztárt. Semmi sem árthatott a jó hírének, egyszerűen nem hittek el róla semmi rosszat. Aki azonban személyesen ismerte, tudta, hogy csak megjátssza a mintapolgárt, valójában tisztességtelen, sőt velejéig romlott alak.

– Miss Rone-nal épp a fellépését beszéltük meg. Ugye, kedvesem? – paszkolta meg Jimmy a vörös bombázó combját.

A nő vihogva bólogatott, és Jimmyhez dörgölözött.

– Minden pénteken énekelni fogok Jimmy adásában – jelentette ki olvadozó pillantással.

Bethany csaknem megsajnálta a fiatal nőt. A jó öreg Jimmy mágikus hatást gyakorolt bizonyos nőkre. Sajnos, Bethany elegáns és jómódú anyja is közéjük tartozott. Az asszony máig nem értette, hogyan dőlhetett be az anyja a férfinak. Továbbá azt sem értette, miért tűrte a sok megaláztatást, miért nem vált el tőle már régen.

– Semmi szükség rá, hogy elmeséld ezt a kis jelenetet az anyádnak – jegyezte meg könnyedén Jimmy, a mostohalánya háta mögé, a nyitott ajtóra pillantva. – Eileen minden apróság miatt felizgatja magát.

– Én is felizgatnám magam minden apróságon, ha a férjem ilyen gátlástalan szoknyavadász volna, és minden kis cafka hajlandóságát kihasználná.

A vörös szépség felháborodottan kapkodott levegő után.

Jimmy csak elvigyorodott, majd a képernyőre tartogatott mosolyát rávilantotta az énekesnőre.

– Most menj vissza a partira, Retta! Egyél, igyál, és érezd magad jól, aztán holnap...

– Holnap ott leszek a reggeli műsorodban! – fuvolázta boldogan Retta.

Jimmy nevetve legeltette a szemét telt idomain, miközben a nő a csípőjét riszálva kilibeggett az irodából. Amikor eltűnt, a férfi arca egy csapásra megváltozott. Barátságatlanul nézett Bethanyre.

– Mire véljem a megtisztelő látogatást? Máskor nem szívesen maradsz velem négy szemközt.

– Inkább lennék egy kígyókkal teli gödörben, mint veled kettesben! – felelte megvetően az asszony. – Ha eszembe jut az esküvőtök napja, még most is hányinger fog el. Te aljas, mocskos alak!

– Még mindig nem emésztetted meg azt az ártatlan kis esetet? Többet ittam a kelleténél. Az anyád meg én...

– Kíméld meg a magyarázataidtól! – Bethany nagy levegőt vett. – Nemcsak azért az egy esetért utállak, hanem az összes többiért is. Mindegyikkel mélysegesen megaláztad az anyámat. De most nem miatta jöttem. Ő már felnőtt, rajta áll, hogyan dönt.

– Nos, ha nem azt akarod újfent a szememre hányni, milyen semmirekellő férj vagyok, akkor miért rontasz be az irodámba ahelyett, hogy az anyád partiján lennél?

Jimmy elmosolyodott. Elővillant hófehér fogsora, arcán pedig megjelentek az ellenállhatatlan gödröcskék. Három hosszú lépéssel az asszony mellett tette.

Bethany visszahőkölt. A férfi megragadta a karját, és magához rántotta.

– Még mindig nem vagy kíváncsi arra, mi láncolja hozzám az anyádat?

– Te szemét! – Bethany csattanós pofont kevert le neki.

Jimmy feje oldalra lendült, az asszony pedig kiszakította magát a markából.

– Tudod, mi a te bajod, Bethany? – kérdezte gonoszul Jimmy az arcát tapogatva, amelyen meglátszott az asszony öt ujjának helye. – Ki vagy éhezve. Elkelné neked egy férfi, hogy megtanulj újra nevetni. – Ezzel félreérthetetlen mozdulatot tett.

Az asszony abban a pillanatban jobban gyűlölte a mostohaapját, mint valaha.

– Anne Marie elmesélte, miket mondtál neki. Elárulta, hogy megkörnyékeztetted! – ordította magából kikelve.

– Ezért jöttél? – vont a vállát Jimmy. – Féltreértett az a kislány. Csak megértő nagyapa akartam lenni. Mi van abban, ha egy tapasztalt férfi egy kis felvilágosító beszélgetést folytat a tizenöt éves unokájával?

– Figyelmeztettek! – förmedt rá Bethany. – Ha egy ujjal hozzáérsz, megöllek!

Fojtott sikoly hallatszott az ajtó felől.

– Bocsáss meg, Jimmy... Én... én... nem akartam... – Vivian Crosby elnémult, és átengedte a szót a mellette becsörtető Tony Hayesnek.

– Amint látom, egy kis magánbeszélgetésbe csöppentünk – szögezte le Tony, aki Jimmy jobbkeze volt a reggeli műsorban.

– Elnézést, Jimmy!

– Ó, csak egy kis félreértésről van szó – nevetett Jimmy, és meg akarta fogni Bethany karját.

Az asszony azonban dühösen kitért előle.

– Nincs itt semmi félreértés. Világosan megmondtam. – Bethany szeme összeszűkül. – Ha még egyszer a lányom közelébe mersz menni, megöllek. – Ezzel megfordult, és Tony meg Vivian döbbsen tekintetétől követve kiviharzott az irodából.

Odakint elvegyült a vendégek közt. Amikor egy pincér elment mellette, leemelt a tálcájáról egy pohár pezsgőt. Remegett a keze.

Egy idő múlva megjelent Jimmy Farraday is. A felesége vállára tette a kezét, és arcon csókolta. Bethany szomorúan ingatta a fejét. Képtelen volt felfogni, miért nem hagyja el Eileen ezt az utolsó gazfickót.

Miközben sötét tekintettel nézte őket, Seth Renfrew, az üzlettársa lépett mellé.

– Valaki egyszer elvágja a torkát ennek a szoknyapecérnek – jegyezte meg halkán. – Eileen nem ilyen mocskot érdemelne, hanem olyan férfit, aki szereti.

Bethany felsóhajtott.

– Talán egyszer otthagyja, és felfedezi, hogy van a közelében valaki, aki igazán szereti.

– Amíg Jimmy él, Eileen nem szabadul meg tőle – felelte Seth. Ajkához emelte a poharát, és egy hajtásra kiitta.

– Attól félek, igazad van.

1. FEJEZET

Morgan Kane négy napja volt újra otthon, ha ugyan otthonnak lehet nevezni egy mauzóleumot. Az előkelő redmonti házban szinte börtönben érezte magát: a család társadalmi helyzetének, hagyományainak és hihetetlen gazdagságának börtönében.

Tizenhat év távollét után csak néhány apróbb változást fedezett fel a kifogástalan rendben tartott, ízlésesen berendezett házban. A pázsit gondozását egy cég vette át. Azelőtt Kane-éknek saját kertészsük volt.

Morgan megesküdött rá, hogy soha többé nem fog ide visszatérni, és eddig nem is tántorította el semmi ettől az elhatározásától. Sem unokatestvérének, Amerynek a halála, sem az anyja súlyos betegsége és szívműtete. De még az apja öt évvel ezelőtti halála sem.

Mi az ördögöt keres hát most itt? Az anyjához sosem állt különösebben közel.

Gyerekként több időt töltött a házvezetőnővel, mint a szüleivel. Talán épp ezért adta be a derekát, amikor Ida Mae felhívta, és arra kérte, látogassa meg halálosan beteg édesanyját. Igen, azért egyezett bele, mert Ida Mae még sosem kért tőle semmit.

Amery halálát még az apja tudatta vele, Henderson Kane haláláról pedig az anyjától értesült. Mindkét hír csak a temetés után jutott el hozzá. De akkor sem tért volna vissza Amery temetésére, ha időben értesül róla. Ki nem állhatta, megvetette az unokatestvérét. Ám abban sem volt biztos, részánta volna-e magát, hogy apjának megadja a végső tisztességet.

Időközben már kilépett a haditengerészettől. Az ottani feladatok kifogástalan testi felkészültséget és szívósságot követeltek, amely a kor előrehaladtával egyre fogy, így aztán Morgan három évvel ezelőtt, harmincöt évesen hátat fordított a tengerészetnek, és az atlantai Dundee Nyomozóirodának kezdett dolgozni.

Azóta nemcsak könnyebben meg lehetett találni, hanem azt is belátta, hogy nem futhat élete végéig a múltja elől. Előbb-utóbb minden út hazavezet.

Miért ne látogatta volna meg hát az édesanyját, ha a napjai meg voltak számlálva. Bár a szívműtét évekkal meghosszabbította Claudia Kane életét, két további roham után az orvosok válságosnak ítélték az állapotát.

A széles kétszárnyú ajtón át Ida Mae lépett be a dolgozósobába. Morgan felpillantott. Ha volt bárki is a világon, aki önmagáért szerette, az Ida Mae volt.

És ő viszontszerette a molett, zsarnokoskodó, idős asszonyt, akit mindig is sokkal inkább anyjának érzett, mint a vér szerinti anyját.

Morgan rámosolygott. Ida kerek, rózsaszín arca azonban komoly maradt. Az asszony odalépett hozzá, és remegő kézzel az orra elé tartotta a reggeli újságot.

– Mi ez?

– Olvasd el magad! – bökött Ida az egyik cikkre. – Ha anyád megtudja, nagyon felizgatja magát. Ez a lány sokat jelent neki.

– Miről beszélsz? Miféle lányról? – Morgan kivette a kezéből a lapot.

– Olyan ő Miss Claudianak, mintha a saját lánya volna. És a gyereket... jó-ságos ég! A gyereket az életénél is jobban szereti.

A férfi elolvasta az újság első oldalán a szalagcímet. *Jimmy Farraday mostohalányát gyilkossággal gyanúsítják.* Ki a nyavalya az a Farraday? – gondolta. És mi köze lehet hozzá a családjának?

– Hívd ki dr. Bowerst, mielőtt elmondod neki. Könnyen lehet, hogy ez jelenti majd a halálát.

Morgan ezt azért nem tudta elképzelni. Megromlott egészsége ellenére hűvösnek és fegyelmezettnek látta az anyját. Még mindig erős, energikus asszony volt, amilyennek mindig is ismerte. Legalábbis lelkileg.

Morgan a fényképre nézett, amelyen egy feltűnően csinos nő éppen kiszállt egy rendőrautóból. Másodpercekre megállt a szíve, aztán pedig vadul, összevissza kalapált. Bethany? Jóval idősebbnek látta, mint ahogy az emlékezetében élt, de még mindig angyali szépségűnek találta az arcát.

Bethany Dow. Nem, már nem Dow, hanem Wyndham. Az unokatestvére özvegye. Utoljára az esküvője napján látta Bethanyt. Morgan, miután San Diegóban túlesett az alapkiképzésen, hazajött. Fülíg szerelmesen, egy gyűrűvel a zsebében. De elkésett. Az esős októberi napon meghúzódott a templom oldalánál, és végignézte, ahogy Amery besegíti a menyasszonyt az autóba.

A fehér ruhás lány képe örökre belevésődött Morgan emlékezetébe. Bethany az övé volt. Igaz, elhagyta, mert szakítani akart a birminghami életével, de hamar rájött, hogy megveti ugyan a szülei világát, de a lányt, akit kiszemeltek neki, mégiscsak feleségül akarja venni.

– Nem hiszem el, hogy Bethany megölte azt az embert – jelentette ki vas-kos kezét csípőre téve Ida Mae. – Farraday nagy gazember volt. Valószínűleg rászolgált erre a csúfos végre. De ismered a mi Bethanyunket. A légynek se tudna ártani.

Morgan átfutotta a cikket.

A harminchat éves Bethany Wyndhamet, egy butikhálózat tulajdonosát tegnap este gyilkosság vádjával letartóztatták. Az áldozat a mostohaapja, akit közvetlen közléről, több lövéssel, egy kilenc milliméteres pisztollyal lőttek agyon. A holttestet a WHNB tévétársaság irodájában a kollégák találták meg. A fegyver Bethany Wyndhamé volt, és őt látták utoljára kijönni az irodából.

– Ezt nem tudjuk eltitkolni anyád elől – jelentette ki Ida Mae. – Az újságírók rávetik magukat az ügyre. Ezt a Farradayt félistenként imádták a környéken. Akit csak ismerek, mind nézi a reggeli műsorát.

Morgan összehajtottta az újságot, és átkarolta a házvezetőnő vállát.

– Nem használ a vérnyomásodnak, ha így felizgatod magad – szólt, és a kandallóhoz vezette az asszonyt. – Ül le!

Ida Mae engedelmeskedett, aztán összefonta mellén a kezét, és felnézett a férfitra.

– Leültem. És most?

– Most szeretném, ha válaszolnál néhány kérdésemre. Miféle kapcsolat van az anyám és Bethany közt? Gondolom, közel állnak egymáshoz.

– Még hogy közel?! Mit gondolsz, ki virrasztott anyád ágyánál a műtete után? Ki állt mellette az apád halála után? És ki hívja fel mindennap, és ki látogatja meg minden héten?

– Bethany?

– Bizony. Olyan ő Miss Claudiának, mintha az édes lánya volna. Ha anyádon múlt volna, akkor Bethany most a feleséged lenne, és a mi kis Anne Marie-nk a... Nos hát, sok év eltelt azóta. Anyád egyébként akkor sem szeretné jobban azt a kislányt, ha... ha a te gyereked volna.

Anne Marie! Bethany és Amery lánya. Csak Amery halála után értesült a létezéséről. Egészen pontosan a gyászközleményből.

Bethany elvesztése nagy megrázkódtatást jelentett Morgannek. Akkor azt hitte, ennél nagyobb fájdalom nem is érhetné. Ám mindennél jobban fáj neki, amikor megtudta, hogy a szeretett nő megajándékozta Ameryt egy gyermekkel.

Csakis magát okolhatta mindenért. Visszautasította a lány szerelmét és elhagyta. Ezzel aztán kiszolgáltatta a szülőknek, akik a két család mindenáron házassággal akarták összekötni. Bethany olyan fiatal és ártatlan volt. És fülig szerelmes belé.

Hogy lehetett olyan ostoba, hogy elhajtotta magától a boldogság lehetőségét? Mire megjött az esze, addigra a lány már a számító, érzéketlen és pénz-sóvár Amery felesége volt.

Morgan tudta, hogy mindent ő rontott el. Ám a szíve legmélyén – amelyről nem egyszer állították, hogy kőből van – még ma is felmerült a kérdés, hogyan mehetett férjhez a lány Ameryhez olyan hirtelen, ha őt szerette.

– Hívd fel dr. Bowerst, és kérd meg, hogy jöjjön ide! – mondta Ida Maenek.
– Ha anya ébren van, megpróbálom eltéríteni attól, hogy bekapcsolja a tévét. Szeretném, ha tőlem tudná meg.

Gyerekkorában Morgannek nem volt szabad belépnie a szülők hálószobájába. Most is megtorpant egy pillanatra, amikor az anyja magánbirodalmához ért. Már az ajtóban hallotta, hogy beszél valakivel.

Az édesanyja frizurája most is tökéletes volt. Vastag párnának dőlve ült az antik ágyban, és fehér telefonkagylót tartott a füléhez.

Morgan megállt az ágy mellett, és várt. Meglepte Claudia kedves, már-már anyai arckifejezése.

– Hát megszegte valaha is nagyí az ígéretét? – kérdezte halvány mosollyal. – Én is szeretlek, kicsim. Mondd meg a mamának, hogy lélekben mellette vagyok! – Az asszony szomorúan sóhajtott. – Hívj fel gyakran, és gyere el meglátogatni!

Claudia letette a telefont, aztán felnézett a fiára.

– Jó reggelt!

– Kivel telefonáltál?

Az asszony megpaskolta az ágyat maga mellett.

– Ül le! Beszélünk kell.

Morgan engedelmesen leült. Zavart döbbenettel érezte, hogy az anyja megfogja a kezét, de eltúrta a szokatlan gesztust.

– Anne Marie hívott, Bethany lánya.

– Nagyinak hív?

Amery átvette volna az ő helyét a családban? Az unokatestvére pótolta volna anyjának az elveszett fiút, akiben oly nagyot kellett csalódnia?

– Anne Marie az unokám. – Claudia megszorította a fia kezét. – Minden értelemben, ami számít nekünk.

– Tehát már hallottad a rossz hírt – váltott témát Morgan. – Meg akartam várni dr. Bowerst, mielőtt elmondom.

– Ida Mae biztosan magánkívül van. De semmi szükség Wes Bowersre. – Az asszony a fiára szegezte szürkés-kék szemét. – A szívem ugyan gyenge, de az agyam kifogástalanul működik, köszönöm hát az aggodásokat. Nem borulok ki ettől az aljas, nevetséges vádtól. Szégyen azt hinni, hogy a mi Bethanynk képes volna megölni egy embert, még ha arról a nyomorult Jimmy Farradayról van is szó.

– Ne izgasd fel magad, anya! – Morgan gyengéden megérintette anyja arcát. Az asszony zavartan elfordította a fejét.

– Igazad van. Meg kell őriznem a nyugalmam, különben nem tudok Anne Marie-nak és Bethanynek segíteni. Márpedig eltökéltem, hogy minden esz-közzel támogatom őket. És neked is ezt kell tenned, Morgan.

Claudia rimánkodva pillantott a fiára. Még soha nem könyörgött neki, sem szóval, sem gesztussal. Büszke asszony volt. Lám, lám, Amery özvegyéért és lányáért mégis kész feladni a büszkeségét.

– Magánnyomozó vagy, kideríthetnéd, ki lőtte le Jimmy Farradayt.

– Nem, anya, erről szó sem lehet. – Morgannek semmi kedve nem volt találkozni Bethanyvel, és ahhoz sem, hogy bebizonyítsa az asszony ártatlanságát. – Csak néhány napig maradok a városban. De ha akarod, felhívom a főnökömet, és majd ideküld valakit Atlantából.

– Minek ez a körülményeskedés, amikor te már úgyis itt vagy?

– Azért jöttem, hogy téged meglátogassalak. Nem óhajtok belebonyolódni a család ügyeibe. Nem akarom, hogy közöm legyen ahhoz az élethez, amelynek tizenhat évvel ezelőtt hátat fordítottam. Sem ahhoz az ügyhöz, amelybe Amery özvegye keveredett.

– Mi ez a keserű hang, Morgan? – Claudia megérintette a férfi arcát, mire az rögtön elhúzódott. – Nem mi hagytunk el téged, te hagytál el bennünket. És mi azóta is szeretünk. Te voltál az, aki gyűlölni kezdett minket és az életünket.

– És alig tettem ki a lábam a városból, odalökted Bethanyt a pénzsóvár Amery karmai közé. – Morgan felugrott, kezét nadrágja zsebébe dugta, és mászkálni kezdett föl-alá az ablak előtt. – Eileen Dow-val megszállottan egyesíteni akartátok a két családot. Még attól sem riadtatok vissza, hogy olyan emberhez adjátok hozzá Bethanyt, aki csak azért akarta, mert az enyém volt.

– Nem, Morgan, tévedsz...

– Itt voltam! Visszajöttem az alapképzés után – szakította félbe a férfi az anyját. – Bethanyért jöttem. A szobalánytól megtudtam, hogy épp aznap van az esküvője. Ott álltam a templomnál az esőben, és azt kellett látnom, hogy Amery épp beülteti a fehér limuzinba.

– O, Morgan, ezt... ezt nem tudtuk. Felégettél magad mögött minden hidat. Fogalmunk sem volt, hová tűntél. Évekig nem hallottunk rólad semmit.

– Azt kérded, miért vagyok keserű? Megmondom. Visszajöttem Birminghambe, mert rájöttem, mennyit jelent nekem Bethany. Feleségül akartam venni. De lám, már későn érkeztem. A szüleim addigra hozzáadták az unokatestvéremhez.

– Sajnálom – szólt az anyja csendesen. – Végtelenül sajnálom.

– Én is. Nem kellett volna idejönnöm. Ida Mae téved, ha azt hiszi, hogy viasztalóan hatok rád.

Amikor az asszony nem válaszolt, Morgan sarkon fordult és kiment. Ahogy tizenhat évvel korábban, most is csak egyetlen gondolat foglalkoztatta: el innen! Beült fekete Ferrarijába, és beindította a motort. Hátra sem nézve lehajtott a félkör alakú kocsibeállón, és elrobogott. A pokolba Redmonttal, Red Mountainnel és Birminghammel! Ostoba volt, amikor azt gondolta, hogy hazajöhet, és közben nem botlik újra a múltba.

A kíváncsi bémészködők keselyűként lepték el a temetőt. Riporterek és fényképészek tülekedtek a legjobb helyekért. Még az államhatáron túli tévéadók is képviselőket küldtek Alabamába, hogy tudósítsanak Jimmy Farraday meggyilkolásáról.

Jimmy rajongóinak ezrei jelentek meg, és ordítva fenyegetőztek, amikor az őrizetükre kirendelt rendőrök utat törtek a tömegben Bethanynek és a családnak.

A búcsúztatás alatt Eileen Dow fekete kosztümjében mostohafia, a tizennyolc éves James és Anne Marie között ült.

Amikor Bethany meghallotta anyja zokogását, némán megrázta a fejét. Ez az egész olyan, mint egy rémálom, gondolta. De elég volt körülnéznie, hogy tudja, sajnos nem álmodik.

Valaki megölte a mostohaapját. Ez az ismeretlen személy mind a hat golyót beleeresztette Jimmybe Bethany pisztolyából. Bethany gyűlölte a fegyvereket. A kis pisztolyt is csak önvédelemre tartotta magánál. Seth vette neki két évvel korábban, amikor a huntsville-i butikja előtt megtámadták.

Bár ne ment volna be azon a napon a stúdióba! De már nem forgathatja vissza az idő kerekét. A vitájuknak tanúi voltak, és azt sem tagadhatta, hogy még egyszer visszament az irodába a táskájáért, amelyet idegességében ott felejtett.

Bárki kivehette táskájából a pisztolyt, miközben lement a parkolóba a koscsijához. Bárki, aki gyűlölte Jimmyt, és a halálát kívánta. A rendőrség azonban nem keresett másikat. Biztosak voltak abban, hogy megtalálták a gyilkost. És jó okuk volt a feltételezésre.

Bethany halálosan megfenyegette a mostohaapját. Őt látták utoljára kijönni az irodából. A gyilkos fegyver az övé volt, és más ujjlenyomatát nem találták rajta.

Maxine-nek nem lesz könnyű dolga, hogy bebizonyítsa az ártatlanságot, tépelődött magában. Nyomós bizonyíték van a rendőrség kezében.

– Jól vagy, mami? – kérdezte Anne Marie, amikor a pap utolsó imája után felállt a gyászoló gyülekezet.

– Jól vagyok, drágám. – Bethany átölelte a lányát. – Csak egy kicsit sok ez az egész. Néhány órája még börtönben voltam. Aztán óvadék ellenében hirtelen szabadlábra helyeztek. Most meg a temetés. Hazugnak érzem magam, amiért egyáltalán itt vagyok.

– Nagyanya akarta, hogy itt légy – súgta Anne Marie. – Tudja, hogy nem te ölted meg Jimmyt. Maxine is azon a véleményen volt, hogy meg kell mutatnod a világnak, tiszta a lelkiismereted.

Ekkor Seth Renfrew jelent meg a hátuk mögött. Átölelte Bethanyt.

– Hazaviszem Eileent és Jamest – mondta. – Haza tudsz jönni magad?

– Én a mamival maradok – jelentette ki Anne Marie –, és Maxine is velünk jön.